

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 23.

NOVEMBER 12, 1921.

LETO (Vol.) XIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Vsak naročnik "Ave Maria".

BI MORAL BITI TUDI NAROČNIK EDINOSTI.

Zakaj? Upam, da ne vprašas tega, kajti toliko zavednosti imaš gotovo, da veš, da je največja dolžnost vsakega katolika danes, da podpira katoliško časopisje, ki se bori nevstrašno in nesebično za načela, katera edina morejo osrečiti človeštvo in katera edino morejo urediti sedanje svetovne homatije. In med take časopise spada list "Edinost."

Hočeš dela? Hočeš, da bo tvoj gospodar s teboj ravnal kakor s človekom? Dobro, pomagaj, da bodo zmagala katoliška načela, ki so načela pravičnosti do vsakega in ljubezni do vsakega.

"Edinost" je list, ki se najbolj nevstrašno in najbolj junško bori za katoliško prepričanje med nami Slovenci v Ameriki.

Za to bi moral biti vsak naročnik na list "Ave Maria" tudi naročnik na "Edinost."

Pa tudi iz družega vzroka mora biti vsaj prijatelj lista "Ave Maria" tudi prijatelj "Edinosti," ker je "Edinost" močna opora listu "Ave Maria." Zato, kdor hoče napredek listu "Ave Maria," mora podpirati list "Edinost."

Takoj si ga naroči!

KADAR POŠILJAŠ DENAR V STARO DOMOVINO,

ako si prijatelj naših listov, veš, kam boš poslal svoj denar? Samo listu "Edinosti."

Zakaj? Zopet samo iz enega vzroka? Ker boš imel dobiček od tega samo ti in tvoj prijatelj list "Ave Maria."

Zato bi morali vsi naši naročniki gotovo pošiljati svoj denar skozi to podjetje, ki je njih lastno in v njih lastno korist.

Bodi samemu sebi prijatelj!

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Kašelj in prehlad.

V tem letnem času vlada kašelj in prehlad pri odraslih in pri otrocih. Če se zanemari, se razvije iz nje- ga komplikacije, ki so lahko nevarne. Iznemite se zlim posledicam prehlada z vzetjem Severa's Cold and Grip Tablets (Severjevih Tabletov zoper prehlad in gripo). Cena 50 centov.—Hitro odpomoč proti kašlju dobite, če vzamete

Severa's Cough Balsam

(Severjev Balzam zoper kašelj). Pomirjuje razdraženost, omehča izločevanje, ustavi kašelj, povzroča laglje dihanje in pomaga pri vrni normalne stanje. Večje steklenice 50 centov, manje 25c. Pri lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

ŠTEV. (No.) 23.

NOVEMBER 12, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Našim dragim bralcem.

Par številčk še, pa bomo zaključili zopet en letnik lista Ave Maria, trinajsti njegovega obstanka.

Kakor vsako leto, tako se tudi letos pred koncem leta obračamo prav zaupno do vseh svojih naročnikov, dobrotnikov in znancev s zaupno prošnjo, da nam pomagajo pred začetkom novega leta pridobiti kaj novih naročnikov.

List "Ave Maria" je eden izmed najbolj razširjenih slovenskih listov v Ameriki, ako izvzamemo razna glasila "Jednot". Pa ne samo najbolj razširjen je, temveč tudi najbolj priljubljen. Naročniki lista Ave Maria so tudi njegovi najboljši prijatelji in njegovi najboljši zagovorniki in najboljši razširjevalci.

Vsa dolga leta njegovega obstanka so samo leta velikih bojev, velikih žrtev za vzvišene principe naše katoliške vere in za razširjenje in ohranjenje ljubezni slovenskega naroda do Marije.

Kdor je bil naročnik lista Ave Maria od prvega, malega in neznatnega začetka, do današnjega razvoja, kdor je pazno sledil njegovemu delovanju in boju, ta ne more danes drugega reči, kakor kar nam toliko naših naročnikov pogosto piše. "Ta list je bil in je največji blagoslov božji, pravi Materi dan Marije Ameriških Slovencev. Kaj bi bilo s katoliškim prepričanjem in s katoliškim življenjem med nami brez tega lista?"

Toda ali je list Ave Maria že presegel, višek števila svojih naročnikov? Nikakor. Še je velikansko polje ne-

obdelano, ki še čaka navdušenega agenta, zastopnika, navdušenega častilca Marijinega, da bo ponesel ta list, tega dobrotnika Ameriških Slovencev, tega poslanca Marijinega še v ostale slovenske katoliške roke, v katoliške slovenske družine.

Zato se s tem obračamo prav zaupno do vseh svojih prijateljev in sodelavcev širom Amerike in jih prosimo pompi in sodelovanja. Ko bi nam vsak dosedanji naročnik pridobil vsaj enega novega, kako lepo število bi vas bilo. Veliko nad deset tisoč bi vas bilo. Koliko bi se na ta način dalo pri listu zboljšati koliko, ga povečati, narediti bolj zanimivega, bolj prikupljivega.

In, ali bi bilo to nemogoče? Prijatelj, uprašaj sam sebe, ali bi ti res ne mogel pridobiti listu Ave Maria vsaj enega izmed svojih sorodnikov, prijateljev, znancev, sosedov? Kaj ne, sam vidiš, da bi šlo to prav lahko. Malo poguma, nekoliko prijateljskih besedi pri kaki lepi priliki, in vspeš bi. Ave Maria bi dobila novega naročnika.

Zato lepo prosimo, vse svoje prijatelje in naročnike pojdimo na delo sedaj v decembru in pridobimo listu Ave Maria za Božič vsak po enega novega naročnika.

Danes v starem kraju list Ave Maria silno z veseljem prebirajo, kjer ga imajo. Komaj ga čakajo. In ko pride prvi je, katerega prečitajo. In skoro povsodi gre potem od hiše do hiše po celi vasi. Tako smelo trdimo, da ima list Ave Maria v stari domovini najmanj deset do petnajst tisoč čitateljev.

Ti imaš doma svoje drage. Ali bi jim ne hotel narediti veselje in bi ga jim za letošnji božič naročil za eno leto.

Kar si naši naročniki najbolj žele, so lepe in zanimive povesti. Za prihodnje leto smo dobro preskrbljeni v tem oziru. Rev. J. C. Smoley pripravlja krasen zgodovinski roman. Prepričani smo, da bo ta roman vzbudil splošno zanimanje po vseh naselbinah. Zato je sedaj čas, da se pridobiva naročnikov, da bodo z novim letom, ko se bo roman začel, vsi začeli dobivati list, da bodo tako imeli vse številke.

Zato dragi naročniki: "Tisoč novih naročnikov do novega leta na list Ave Maria" mora biti naša deviza od danes naprej.

Vsi razvijmo krepko agitacijo za nove naročnike vsak v svojem okraju.

Vsakemu, ki nam bode poslal od sedaj dalje novega naročnika, ali kdor se bode kot nov naročnik sam naročil poslali mu bomo v dar krasne jaslice, katerih se bo gotovo razveselil.

Sedaj pa vsi na delo. Nekoliko dobre volje in nekoliko poguma, pa bo uspeh tukaj.

P. Krizostom.

Nazaj si želim.

Zabredla mi je duša trudna
z nebeških cest
na pota mračna
brez jasnih zvezd.

Spoznala je vživanja ničnost,
temo gorja
nemir kesanja,
obup srca.

O davno že sem stopil prvič
— tako že mlad —
k nebeški mizi
poln svetih nad.

Kako je v meni vse kipelo,
ko sem sprejel
v srce Gospoda
in ga objel.

In to srce, ki zdaj je polno
naslad, pregreh —
vzdihnje, joka
po tistih dneh.

Nazaj vas kličem, čiste misli!
V srce nazaj,
ve svete želje,
ti rožni maj!

Nazaj, mladostna zvezda moja,
vse sreče vir!
O pridi, Jezus,
moj srčni mir!

LILIJA IZ RAJA.

K.

OLGa in težka je bila pot iz Egipta nazaj v Judejo, katero sta morala narediti Jožef in Marija. Vendar potovala sta skozi puščavo, skupaj z veliko karavano, katera je šla iz Egipta v Jeruzalem in nesla bogate tovore raznim trgovcem v Jeruzalem. Potovanje je bilo varnejše in lažje. Tako sta prišla po več tednih srečno v Jeruzalem.

Tu se pa niso dolgo ustavili. Le toliho, da so opravili svojo pobožnost v templju in obiskali svoje najboljše prijatelje iz prejšnjih dni, pa so takoj odpotovali naprej proti domu, po katerem sta Marija in Jožef hrepenela. Tudi deček Jezus je že želel videti kraj, o katerem mu je mamica tolikrat pripovedovala, kako je tam lepo in prijetno.

Jožef je veliko mislil na svojo sestro, katero je pustil v Nazaretu, ko je odhajal. Dolga leta so že prešla, od kar je z doma. Bog ve, kaj se je z njo mej tem časom zgodilo? Bog ve, ali je sploh še pri življenju?

"Kako bo vesela, ko se vrnemo, ako je še živa", je rekel Jožef Mariji, ko so vedno bližje prihajali Nazaretu.

Tako so slednjič prišli na vrh grička, s katerega se je zblestel pred njimi Nazaret v vsej svoji milini.

Vsi so se tega pogleda zveselili. Vstavili so se za trenutek in molče gledali pred seboj mestec, ki bo okoli

sedaj naprej njih dom.

Zahvalili so se tudi Bogu za vse varstvo teh let in za srečni povratek v domovino.

"V koliki nevarnosti si bil, Jezus," je rekel Jožef, "pred leti, ko si bil rojen v Betlehemu! V temni noči sva morala bežati s tvojo materjo v tujino, da sva te rešila pred krvoločnim Herodom, ki te je iskal umoriti!"

"Brez volje nebeškega Očeta se ničesar ne more zgoditi!" je pripomnil deček in zaupno pogledal svojega skrbnega rednika, ki je v resnici tako očetovsko zanj skrbel do sedaj v tujini in na potu.

Kolikor bolj so pa bili bližje domu, toliko bolj resen je postajal Jožef. Videlo se mu je, da ga more skrb. Zamišljen je korakal poleg oslice, na kateri je sedela Marija. Deček Jezus je korakal poleg rednika Jožefa.

In res ga je skrbelo, kako bo preživel sedaj svojo družinico. Mesto je revno. On je že priletel in ne more več tako delati, kakor bi bilo potreba. Tudi je čutil, da ne bo dolgo. In vendar, ali naj pusti svojo tolikanj ljubljeno in tako prečisto nevesto stradati? Naj pusti tako dragoceno ljubljeno detice, ki mu je izročeno v skrb, brez potrebnega vsakdanjega kruha? Ako je sedaj v tujini družinica živela revno in ubožno, da, večkrat v pomankanju, to še ni bilo tako hudo. To je bilo naravno. Toda sedaj doma. O, kako

rad bi dal kaj boljšega! Kako rad bi družinici pomagal, da bi imela vsega v obilju. In ni upanja, da bi bilo bolje.

Tako, kolikor bližje so bili domu toliko težje je bilo njegovo srce. Večkrat je globoko vzdignil, vendar je svoj vzdih takoj skušal pokriti. Nasmešnil se je in začel govoriti razne vsakdanje stvari.

Bilo je že pozno zvečer, ko so prišli v mesto. Vse je že počivalo po mestu. Le malo hiš je še imelo luč. Ozke ulice mesteca so bila vse že prazne. Sicer sta dobro vedela, kje je hišica in nista bila v zadregi, da bi jo ne našla. Zato sta šla pogumno naprej. Toda ko sta prišla do ulice, kjer sta mislila, da ju privede do doma, opazila sta v pol temi, da se je marsikaj spremenilo. Še le, ko sta šla po daljšem ovinku, sta slednjič prišla do hišice pod skalo, kjer je bil njunin dom.

Vrata so bila zaprta.

Jožef potrka na vrata.

Vse tiho. Nihče se ne oglasi.

Potrka drugič in tretjič zopet vse tiho. Potem pa Jožef pokliče po imenu staro služabnico, katero sta pustila doma kot varhinjo, ko sta odšla in potem svojo sestro, katera je tudi ostala tukaj takrat.

Toda vse je ostalo tiho.

"Nikogar ni v hiši," pravi slednjič Jožef in šla sta nekoliko okrog. Da, vse je kazalo, da nihče več tu ne stane. Pred hišo je bilo vse zarašeno s travo.

"Tu ne more nihče več stanovati. Poglej, travo!" je rekla Marija.

"In vrt je popolnoma zanemaren," pravi Jožef. "Poglejmo, kako je malo bolj okrog. Sicer je bila tema in niso videli veliko. Vendar ravno se je prikazala luna izza gora in je posvetila po okolici.

"Vse je zapuščeno!" pravi Jožef. "Glej streho!"

In res streha je bila udrta in raztrgana.

Jožefa je to še bolj potrlo. Toraj tudi doma ni več. Vse je podrto. Kaj bo sedaj?

"Marija, kaj naj sedaj naredimo?"

"Nič, Jožef, pogum! Bog nam bo pomagal!"

"Vendar tukaj ne moremo ostati! Vsaj prenočišče si moramo poiskati!"

"Saj smo že tolikrat prenočili zunaj, pa še nocoj dajmo!" pravi deček Jezus. "Revščina je Bogu ljuba! Nebeški Oče za vse stvari skrbi, tudi za nas bo!"

"O, Bog je dober," je vkliknila Marija in pokleknila in zahvalila Boga za to priliko, da je lahko z udano potrpežljivostjo mogla pokazati Bogu svojo ljubezen in zvestobo.

Tudi Jezus je pokleknil k materi in oba sta molila.

Jožef je pogledal klečeča svoja draga bisera, katera mora čuvati. V mesečnini je videl njih sveta obraza, s katerih je žarela svetost. Bil je njen.

"Kaj bi obupaval! Bog je dober!" In tudi on se je pridružil Jezusu in Mariji in za nekoliko minut je cela družinica molila in se zahvalila nebeškemu očetu za priliko trpljenja in žrtve.

"Potrkajmo pri sosedovih", meni Jožef.

"Saj res!" Kar potrkaj. Gotovo nas bodo sprejeli pod svojo streho!" meni Marija.

Jožef takoj odide in začne trkati na vrata sosedove hiše. Komaj je potrkal dvakrat, ko se oglasi sosed in vpraša, kedo trka.

Ko je izvedel kedo stoji zunaj, je z velikim veseljem odprl in pozdravil družinico.

"Za božjo voljo! Je mogoče? Marija in Jožef nazaj? Saj je celo mesto bilo prepričano, da so vaju na potu razbojniki ubili in ali pa vas odvedli kam v daljne dežele. In tu sta zopet! O pristrčno pozdravljena Marija in posrčno pozdravljen sosed Jožef! In to detice? Kedo je to? Je to vajin."

Sosed je ostrmel nad milino tega deteta, katerega je zagledal. Svetilka je le slabo razsvetljevala obraz dečkov, vendar dovolj, da je videl te nebeško lepe poteze.

"Da, to je naš Jezus, katerega nam je neškončni Bog izročil v varstvo!" pravi Jožef.

Dolgo so govorili ono noč in si

P. Blanko:

SREČA.

Sreča je ko solnčni žar.
Kadar ti najlepše sveti.
Trudiš se zastoj jo vjeti,
Prevarljiv pač njen je čar.
Danes ko ljubav te greje,
Ljubko se ko dete smeje,
Siplje radosti ti v dar.
Jutri ti oblak jo skrije,
Ljuta burja ostro brije,
Buta ob srce vihar.
Takrat ob usodi kruti.
Srce še le jasno čuti:
Sreča je ko solnčni žar.

pripovedali doživljaje zadnjih let, od kar se niso videli.

Tu sta izvedela, da je Jožefova sestra odšla nazaj k možu, ki se je mej tem vrnil iz tujine. Stara služabnica pa, katero sta pustila za varhinjo hiše, je umrla.

(Zora je že prihajala skoraj, ko so se slednjič podali vsi k počitku.

Drugo jutro je bila nazareška družinica že na vse zgodaj na nogah. Nise imeli veliko spanja. Vendar bili so zelo radovedni, v kakem stanju je njih hiša.

Žalostno je stal poleg hiše Jožef in je gledal podrtno, ki je bila preje njih dom. Streha je bila skoraj popolnoma uničena. Vrata je le s težavo odprl in po hiši je bilo vse

nesnažno in vse razdrto. Vremenske nezgode so precej razdejale vse, kar je bilo v sobah. Dež je namreč prosto namakal vse notranje prostore hiše.

"Vse je uničeno!" je rekel žalostno Mariji, ki je prav kar prišla gledat.

"Nič ne de! Lotili se bomo dela in vse bomo popravili!" tolažila ga je Marija.

"Da, drugzega itak ne bo kazalo."

Hitro dopoldne se je razvedelo po vsem mestu, da sta se vrnila Marija in Jožef. Vse se je temu čudilo in sosede so prihajali drug za drugim k njima in ju pozdravljali. Vsi so bili takoj pripravljeni pomagati jima popraviti hišo in so res tudi vsak nekoliko darovali in nekoliko pomagali, da je bila hišica v nekoliko dnevih toliko popravljena, da se je lahko stanovalo v nji.

Sestra Jožefa je tudi v nekoliko tednih izvedela, da se je vrnil ljubljani brat s svojo ženo iz tujine.

"Tako moramo na pot! Pred veliko leti, ko sta odšla z Marijo v Betlehem, so nam potem nekateri znanci pripovedovali čudne reči, ki so se baje dogodile v Betlehemu. Tudi o rojstvu deteta so vedeli povedati in pa kako je bilo vse čudno v oni noči. Hiteti moram, da vse čujem iz bratovih ust samih!" je rekla sestra Marija.

Kako se je zveselil Jožef prihoda svoje sestre, ki je prišla s celo družino, s svojim možem Kleofasom in tremi otroci.

"Samo da ste še živi!" je veselo vskliknila in objela najprej Jožefa, potem Marijo in slednjič še dete.

"Sedaj nam pa hitro povejta vse, kar sta doživela, kje sta bila in kako je bilo! Kako smo doma že žalovali za vama. Ljudje so vaju videli v Betlehemu. Toda kar čez noč sta izginila in nihče več ni vedel o vaju. Tudi hočemo vedeti, kaj je resnica na vsem, kar smo čuli, da se godilo ob rojstvu tega deteta!" je tišala sestra.

"Pojdimo v hišo, da se okrepčate," je rekel Jožef in šel naprej in vsi drugi so šli za njim. "Marija, ti pa

postrezi vsem. Saj vidiš, da so vsi utrjeni in lačni!"

Sestra Jožefova je pripeljala seboj tudi svoje tri sinove, od katerih starejšemu je bilo ime Jakob, drugemu Juda in tretjemu Janez. Ko so trije dečki zagledali svojega bratranca Jezusa so ostrmeli. Posebno Janez, ki je bil izvanredno milega obraza in je imel v obnašanju nekaj posebnega, skoraj nerazumljivega. Ko je stopil pred Jezusa, se je nehote sklonil in mu poljubil noge! Tudi Jakob in Juda sta strme gledala tega dečka! Kakor bi se ga ne mogli nagledati, tako so ga vsi neprestano zrlili in z velikim spoštovanjem stali pred njim.

To sta opazila sestra Marija in mož Kleofas.

"Kaj je to? Poglej naše otroke s kolikim spoštovanjem stojijo pred tem dečkom! Poglej Janeza, ki je pokleknil njim in mu poljubil noge! Kaj naj to pomenja!"

Mariji je obraz zažarel veselja. Njeno srce se je zaradovalo, ko je videla, da nedolžni otroci spozna-

jo in čutijo bližino božjo, bližino Onega, ki je skrit v tem detetu.

"Marija, pojdi in sedi tukaj! Saj se ne mudi s kuho! Saj nismo tako lačni! Bolj kakor jedi, smo lačni rešnice izvedeti, kaj je na vsem, kar smo čuli o tem detetu! Pojdi sem in povej!" je rekla Jožefova sestra.

Marija je res pustila delo, katero je pa sosedu, ki je prav kar prišla, nadaljevala okrog ognjišča in pripravljala obed za vse in sedla na klop poleg ostalih. V največji priprostosti in ponižnosti je začela pripovedovati o vsem, kar se je godilo z njo in Jožefom od kar sta odšla iz Nazareta v Betlehem.

Pripovedovala je, kako so prišli pastirji, katerim so se angelji prikazali, k hlevčku, in molili dete. Povedala je tudi vse, kar je vedela o treh modrih možih iz daljnih jutrovih dežel, o sanjah, katere je imel Jožef, ko sta morala bežati v Egipt in kako so se tam v Egiptu imeli, in kako so nazaj potovali.

O tem, kar je Herod naredil v Betlehemu so čuli tudi v Nazaretu in se zgražali. Matere so se že bale, da

bi se z njihovimi deteti enako ne zgodilo.

Ko je končala Marija pripovedovanje, so vsi trije dečki pokleknili pred čudovitega svojega sorodnika na kolena in se mu poklonili. Molili so ga, kateremu so potem sledili kot njegovi apostoli.

Sestra se je nastanila s svojo družino v Nazaretu in tako so potem skupno živeli tiho in mirno življenje dveh srečnih družinic.

Več let je že preteklo od kar sta se vrnila Marija in Jožef v Nazaret. Jezus je rasel in se razvijal, kakor krasna nebeška cvetka v vedno lepšega in skrivnostnejšega dečka.

Jožef se je pa vidno staral od dne do dne. Vendar, ko je uredil hišico in poskrbel za družinico, posebno ko je bila še sestra tukaj, se ni več bal smrti. Mirno je mizaril in tesaril, kolikor je pač mogel. Zaslužil je dovolj, da je družinica imela vsega najpotrebnejšega.

Revna je bila družinica, vendar vesela in srečna, kakoršne ni bilo in je nikdar več ne bo na tej zemlji.

Nikar jim ne branite.

Charleyu se je v nekoliko mesecih poznalo, da ni več prejšnji mirni, tihi in skromni deček, kakoršnega je ljubil in čislal Father Frančišek. Nove razmere v šoli, kjer je bival dan za dnem skoraj celi dar duh sošolcev, s katerimi je skupaj, je imel tudi nanj vpljiv, katerega se ni mogel ubraniti tudi Charley.

Vendar pa je bil prvi v šoli tako glede znanosti, kakor glede vedenja. Učitelji so ga imeli silno radi in so ga drugim postavljali v zgled. Njegova vestnost, katere so ga naučile že tako zgodaj dobre sestre v šoli sv. Jožefa, se je tukaj posebno lepo kazala med površnostjo in lahkomisljenostjo sošolcev in sošolk, ki so prišli iz raznih družin šol. Zato je bil velikrat pohvaljen, ker je imel

svoje naloge v redu in ker je znal vse, kar mu je bilo naloženo.

Tudi njegova skromnost se je posebno lepo kazala sredi razposajenosti družin učencev in učenk. Predzrnega odgovarjanja učiteljem in samozavestnega ošabnega vedenja, ki je tako lastno marsikje naši amer. mladini, ni poznal. Splošno bil je zgleđen učenec in učitelji so ga imeli radi in so o tem tudi Mrs. Jezernik povedali, kar jo je naredilo posebno ponosno. Te hvale, katere je čula iz šole o svojem sinu, so jo pa še bolj potrdile, da je naredila prav, da ga ni poslala v katoliško šolo. Ako bi bil šel Charley v kolegij, moral bi oditi od doma drugam, kjer bi ga nihče ne poznal. Tukaj je doma, v domačem mestu, kjer vse pozna družino Jezernikovo, tako sedaj uživa

tudi družina hvalo sinovo.

"Vaš Charley je jako dober deček!" ga je pohvalil razredni učitelj, ko je srečal Mrs. Jezernik na ulici in sta nekoliko govorila.

"Me veseli! Me veseli," je odgovorila Jezernikova in videlo se ji je na obrazu, kako ji prija ta hvala.

Enako je bilo z Jezernikom. Tudi njemu se je silno dopadala ta hvala.

"Kako je prav, da ga nisva pustila od doma," je rekel neki večer svoji ženi, ko ga mu je na ulici zopet nekdo pohvalil. "Kako je lepo, ko ga vsi tako hvalijo!"

"Da, ponosna sem!" je rekla Jezernikova.

"Da, lahko sva vesela," je pritrdil Jezernik.

In še z večjo ljubeznijo sta ljubi-

la svojega edinca in mu stregla še z večjo skrbnjo in mu dala vsega, kar je potreboval in mu dovolila vse, kar je prosil.

Ta pohvala ju je pa naredila oba še bolj ošabna. Bila sta srednje premožna, toda oba silno časti lakomna. Za malo pohvalo bi bila naredila vse. Napuh je pa vedno bil in bo nasproten vsaki veri. Glavna podlaga brezverstva je vedno le napuh in ošabnost. Kjer ni napuha, tam tudi brezverstva biti ne more. Zato sta se oba še bolj odtujevala cerkvi in tudi Charleya odvrčala bolj in bolj, naj ne hodi v cerkev.

Charley je bil precej drugi, kakor je pa bil pred meseci, ko je hodil v katoliško šolo.

Nove razmere, nova šola je zelo vpljivalo nanj. Vendar pa je navada železna srajca. Vsa vzgoja pa itak ni družega, kakor navada delati dobro. Vsa naloga vzgojiteljev je, naučiti mladino prav misliti in po teh pravih mislih tudi ravnati. Veliko otrok misli dobro, pa manjka volje, da bi tudi delali dobro, to je slaba vzgoja.

Ko se pa človek navadi na dobro, se pa tudi ne da kar čez noč to izbrisati in zabrisati.

To se je videlo tudi pri Charleyu. Res se je precej spremenil in se ni mogel ustavljati novim vplivom novih razmer, res je bil precej drugačen, kakor je bil preje, toda velikrat je pa začutil v svojem srcu neko željo nazaj, neko hrepenenje po prejšnjih razmerah. Ne bil bi deček, ako bi ne bil živahen in ako bi mu ne prišlo prostejše življenje in več zabav. Vendar sredi vsega tega se mu je pa le večkrat stožilo po Fathru Francišku in po dobrih sestrarh katoliške šole.

Posebno se mu je pa vzbujalo to hrepenenje po prejšnjih razmerah vedno močnejše in močnejše, kolikor bolj se je bližal Božič.

Kako je še lani težko čakal teh lepih praznikov! Kako so sestre pripravljale vse potrebno za božično zabavo, kjer je on igral glavno ulogo. Kako so pripravljali za lepe jaslice, katere so šolarji sami naredili v cer-

kvi pod vodstvom sestre. In pa glede cerkve! Kako so se pridno vadili, da bodo strežniki pri slovesni sv. maši prav stregli!

In kolikor bližje je bil božič, toliko bolj je gnalo Charleya srce k Fathru Francišku.

"Mama, jaz grem pa k Fathru Francišku!" je rekel neko popoldne teden pred Božičem.

"Ej, kaj boš hodil! Father te ne mara več, od kar si šel v publicno višjo šolo. Saj veš, kako je bil nejevoljen, ko si šel tja? Pa tudi časa nima sedaj!" odgovarjala mu je mati.

In tudi sam se je nekoliko bal.

Vest mu je očitala, da je bil zelo nehvaležen svojemu tako dobremu prijatelju, ki ga je tako rad imel in mu tako dobro hotel.

Vendar tri dni pred božičem, ko se je končala šola in je bil popolnoma prost in čul, kako so šolski otroci, njegovi znanci in prijatelji z veseljem hiteli k sestram, ga je premagalo, da se je pridružil nekaterim prijateljem in z njimi prišel v šolo.

"O, Charley! Kako pa ti? Ali ni žalostno, da si postal naenkrat tako tuj naši cerkvi?" okregala ga je sestra! In na obrazu se ji je videlo, kako jo boli, da domača hiša tako hiti podirati, kar je ona s tolikim trudom in s toliko skrbnostjo in s toliko ljubeznijo sadila v to mlado srce.

Charley je molčal.

"Zakaj bi ne ostal strežnik, kakor si bil preje?" je nadaljevala sestra svojo pridigo. "Prosi Fathra Franciška, pa te bodo sprejeli, če si tudi v publicni šoli. Kaj ne, Charley, da boš? Kako bi bilo lepo, ako bi sedaj za božič zopet nastopil kot 'Master of Ceremony' med našimi strežniki. Kaj ne, boys, da bi radi videli, da bi Charley prišel nazaj?" se je sestra obrnila do dečkov, ki so bili okrog nje. Videla je namreč na obrazu, da je zadela v Charleyevi duši pravo struno. Poznala ga je predobro, da bi ji ušlo, kar se je godilo v njegovi duši in kar se je pokazalo na nedolžnem licu dečka. Hotela je tako s pomočjo prijateljev

skupno napasti to "trdnjavo srca" in jo pridobiti nazaj za Jezusa.

"Yes, Sister!" so odgovorili vsi dečki kakor eden.

"Vidiš, Charley! Kaj ne, da boš šel takoj sedaj k Fathru in jih boš prosil, naj ti dovolijo?"

"Charley, in jaz grem s teboj!" se je ponudil takoj deček, s katerim sta bila posebno prijatelja, ki je prevzel mesto predsednika oltarnih strežnikov in "Master-ja of Ceremony" od kar je on pustil.

Charley se je nekoliko bal iti, zato se obotavljal.

"Kar pojdiva," prigovarja sestra, ki si je bila svesta svoje zmage. "Takoj pojdiva! Sedaj imajo Father ravno čas."

"Pa pojdiva!" pravi prijatelj in prime Charley za roke in res sta odšla v župnišče.

Father Francisek se ga je zveselil, saj ga ni pozabil, temveč je pogosto mislil nanj zlasti pri svojih molitvah in pri sv. maši. Tudi on je pričakoval, da bo do tega prišlo, da bo Charley zaželel nazaj in da bo prišel prosit, naj bi bil zopet strežnik.

"No, Charley, kako pa ti?" ga je nagovoril.

"Dobro Father!" odgovori Charley v vidni zadregi.

"Sestra naju je poslala sem," pravi.

"Si bil že v šoli? To je pa lepo, da nisi pozabil svojih dobrih učiteljic!"

"Imaš že počitnice?"

"Da, Oče!" pravi deček.

"Sestra naju je poslala sem, da bi vas nekaj prosila," pomagal je deček, ki je prišel z njim, ko je videl, da Charleyu ne gre beseda z jezika. "Charley, kar povej!" pravi Charleyu, da bi mu dal pogum.

"No, kaj pa takega?"

Charley je še bolj zardel. Težko mu je bilo. Ni vedel, kako bi začel.

"Sestra je rekla, da bi prišel nazaj za strežnika?"

"Za strežnika? Zakaj si pa pustil? Charley, zelo mi je bilo hudo, ko si vse pustil in pozabil na vse. Vsaj, ako so na vsaki način stariši hoteli tako, jaz se ne morem upirati! Stariši so gospodar. Toda zakaj si pustil društvo in zakaj bi več ne stregel?"

“Mama mi ni pustila!” se je izgovarjal Charley.

“Mi je jako žal! Toda ali ti je pa sedaj pustila, da prideš nazaj?” pravi duhovnik in smehljajoči obraz se zresni v resne gube. Videlo se je, da se Father boji, da bodo stariši sedaj storili enako.

Tudi Charley je bil v zadrgi. Na to pa niti mislil ni. Na prvi trenutek se mu je zdelo, da mu tega vendar ne more braniti. Vendar takoj se je spomnil, kako je očetu in materi neljubo, ako gre v cerkev in kako sta mu prepovedala hoditi streč in kako sta ga je primorala, da je pustil društvo. Spomnil se je, kako je oče pogosto govoril proti duhovnikom in zlasti proti Fathru Francišku in ga tudi preklinjal. Bil je v vidni zadregi, katero je duhovnik seveda takoj opazil in tudi takoj razumel.

“Vidiš? Ali ne misliš, da ti zopet sedaj stariši ne bodo pustili?”

“Kaj me to briga?” je hitro odgovoril, kakor se je navadil med svojimi sedanjimi tovariši.

“Charley, tako včasih nisi govoril! Stariše moramo ubogati!”

“Charley je čutil duhovnikov opomin in sram ga je bilo.

“Jaz te že sprejemem,” je duhovnik nadaljeval, toda najprej moraš vprašati stariše doma, kaj bodo rekli. Pojdi lepo domov in vprašaj mater. Potem pa pridi takoj nazaj in povej, kaj so rekli.”

Duhovnik je to nalašč rekel, da bi bil v Charleyu zbudil močno voljo, ker je vedel, da na zadnje, ako bo Charley le prosil in hotel priti, mu stariši ne bodo braniti, ga imajo preveč radi. Hotel je le s tem nekoliko vpljivati na mater, da bi ta prošnja otrokova bila za njo miglejša, naj ne zatira v otrokovem srcu plemenita čustva.

Charley je odšel takoj domov. Toda ni ga bilo nazaj isti večer.

“Gotovo mu ni mati dovolila!” je rekel Father Francišek sestri, ko sta govorila v zakristiji proti večeru o tem.

“Ali ni to žalostno, da lastni stariši pehajo otroka od Boga in ga pe-

hajo v brezverstvo in ga pohujšujejo? In to katoliški stariši? Kakšna mora biti taka mati, da kaj takega more? V gledišče sme otrok, v cerkev ne sme. Ubogi Charley!” rekla je sestra žalostno.

“Da, taki so pogosto naše zaslepljeni slovenski stariši! V svoji zaslepljenosti ne vidijo nesreče, v katero drve z odprtimi očmi sami in v katero tako neusmiljeno vlečejo še svoje nedolžne otročiče! Res, žalostno!” In solza se je zasvetila v duhovnikovem očesu. Tako ga je srce bolelo za ljubljenega dečka, kajti tako rad bi bil ohranil Bogu to plemenito in nedolžno dušico.

“Sestra, molimo zanj! Deček potrebuje naših molitev bolj kakor kateri drugi naših otrok!” je slednjič rekel sestri in odšel v svoje stanovanje.

Kako se je pa Father Francišek zveselil, ko je drugi dan pred sv. mašo zagledal pri spovednici med drugimi dečki tudi Charleya. Da, k svetim zakramentom je šel Charley zopet skupaj z drugimi dečki, kakor je preje nekako štiri leta hodil. Kar nekam vse je bilo bolj veselo, vsaj Fathru Francišku se je zdelo, ko je videl tega dečka med svojimi ljubljenci pri mizi Gospodovi in o, kako vroče so bile molitve, katere so se dvigale iz tega duhovskega srca med sveto mašo, posebno pa ko je držal v svoji posvečeni roki Najsvetejše Telo in z njim blagoslovil Charleya in ga mu položil na jezik!

Še večje pa je bilo njegovo veselje, ko je po maši nekdo pozvonil pri vratih in je duhovnik odprl in našel Charleya pred vrati.

“No, Charley, ti tukaj?”

“Da, Oče!” je rekel in vstopil.

“No, kaj boš pa ti povedal?”

“Oče, ali bom smel streči, kakor sem preje?”

“Seveda Charley. Ali je mama dovolila?”

“Ni dovolila. Huda je bila, ko sem jo prosil. Toda slednjič, ko sem jo le prosil in sem rekel, da hočem na vsaki način iti nazaj, mi je dovolila in rekla, da naj grem samo za božič in za počitnice, drugače da ne

bom mogel, ko bo šola.”

Duhovnik je bil silno vesel. Da bo le vsaj toliko! Tako bo imel kar še vsaj kedaj priliko vpljivati nanj, da ga ohrani dobrega in čistega.

“Saj tudi ne zahtevam od tebe, da bi hodil vsaki dan. Imamo dovolj strežnikov za vsaki dan. Pridi vsaj, da boš vsako nedeljo pri veliki sv. maši ali vsaj ob velikih praznikih.”

“O, to pa že bom!”

“Pojdi k sestri in ji povej, da boš stregel, kajti danes bo napisala vspored in določila strežnike, v kakem redu bodo stregli in določila vsakemu njegovo posebno službo.”

Dolgo Charley ni bil že tako vesel, kakor je bil danes. Srce se mu je smejalo, ko je hitel proti sesterski hiši, povedat, da bo smel nazaj streči, kakor je nekdanj.

“To bo lep božič!” si je mislil.

Sestre ni bilo doma, ko je prišel tja. Bila je v šoli. Hitel je takoj kar tja. Imela je ravno sejo s strežniki.

“Sestra,” ji je hitel pripovedovati, “Father so že dovolili, da smem streči in tudi doma mama ne bo nasprotovala.”

“Hura! Trikrat živio! Charleyu,” so zakričali dečki veseli, ko so to čuli, kajti Charleya so imeli vsi radi.

“No to bo pa jako lepo,” je rekla sestra veselo, in tudi nji je posvetil svetel žarek upanja, da bodo še rešili Charleya.

Sestra mu je odločila, da bo pri veliki maši o petih zjutraj “Master of Ceremony” skupaj s sedanjim predsednikom društva in voditeljem strežnikov.

Ostal je skoraj celi dan v cerkvi in pomagal skupaj z drugimi dečki sestri krasiti oltarje in pripravljati za jaslice. Samo obedovat je šel domov, po obedu je pa takoj prišel nazaj in ostal do večera.

Ko je zvečer odhajal mu je pa sestra dala krasne jaslice v spomin da si jih doma lahko lepo uredi.

Kako je bil Charley zopet srečen. Kako se je dobro počutil ta celi dan. O, sladki spomini preteklih let, ko je bil tukaj v šoli, kako je bil srečen! Še le sedaj je to prav čutil! Imel je v državni šoli veliko lepih ur

ko je bil odlikovan, od kar je tja hodil te mesece, imel je veliko šal in zabav, veliko več, kakor jih je imel v katoliški šoli, tovariši in sošolke so naredili marsikako šalo in se dovolj nasmejali, tako da je bil zelo rad tam, vendar danes je pa čutil, kako vse druga so čutila danes, ko je zopet pri sestri učiteljici, pri cerkvi, kjer je bil tako rad, da je vse bolj veselo tukaj in vse bolj lepo, kakor pa tam. In kar nekam studilo se mu je življenje v publični višji šoli in zaželel je nazaj. In ko je hitel ves vesel in srečen z jaslicami proti domu, je trdno sklenil, da bo samo to leto končal v tej šoli, potem bo pa toliko časa prosil stariše, da ga bodo pustili nazaj v katoliški kolegij, kamor ga je hotel Father Frančišek že letos poslati.

Pripravljal se je tudi že, kako bo mami in ateju doma povedal, kako je vse bolj prijetno pri sestrah, kakor pa tam kjer je sedaj. Mislil je tudi že, kako bo mamo prosil nekaj denarja, da bo kupil svečk in ž njimi okrasil jaslice poleg božičnega drevesca, katerega je mama že kupila.

V tem veselju in sreči je prišel domov. Oče je bil že doma in je sedel v kuhinji in čital časopis. Mati je pa kuhala večerjo.

"Vidite, mama, kako lepe jaslice mi je dala sestra!" je začel veselo pripovedati.

Oče je jezno pogledal in videlo se mu je, da mu nekaj ni prav. Ko je videl jaslice, je prebledel.

"Kje si bil?" je zakričal nad njim. Charley se je ustrašil.

"V šoli sem bil pri sestrah."

"Že zopet tam okrog hodiš? Kaj ti nisem rekel, da mi to ni ljubo?"

Charley ni rekel nobene besede. Toda na obrazu se mu je videlo, kako strašno ga je to zbolelo. Kakor bi bil ogenj z vodo polil, tako je bilo njegovemu srcu! Zajokal je!

"Prepovem ti kratko malo, da tja ne smeš več hoditi! Razumeš?"

Charley je glasno zaihtel.

"Zakaj ne? Saj ni nič hudega?"

"Nič hudega?" je oče še bolj zakričal. "Jaz ti prepovem! Pa je

konce besedi! Tisti pr . . . f . . . te ne bo mešal s svojimi neumnostmi!" In zaklel je grdo.

Charleya so kakor nož zadele te besede! Ljubil je svojega očeta in mater z vso otroško ljubeznijo. Toda, ko je čul te grde očetove besede, posebno ko je čul, da je preklel duhovnika, o katerem se je danes vnovič prepričal, kako ga ima rad in kako je dober, ga je pa nekaj streslo. Prvič v svojem življenju je začutil nekaj srd in mržnje do očeta. "Ne, takega očeta pa nima in ne morem imeti rad!" In globoka rana je zazijala v njegovem notranjem proti svojemu nepremišljenemu in zaslepljenemu očetu, rana, katere se bo težko še kedaj zacelila. Iz te žalosti se je pa rodila jeza in trma, ki ga je tudi premagala. Obrisal si je solze in jezno odgovoril:

"Ali bi bilo bolje, ko bi se bil potikal po mestu?"

"Bolje!" je zakričal oče. "Jaz sovržim to f . . . ško neumnost in zahtevam, da nikdar več tja ne greš."

"Ne. Pa bom še šel! V tem mi ne morete več ukazovati!" je Charley v razburjenju zakričal, kajti tako je bil razburjen, da se ni mogel več premagati.

"Kaj? ti boš kričal nad menoj?" zakriči oče še bolj jezen in vstane in zamahne nad njim.

Tu je mati stopila vmes.

"Pusti ga! Ne boš ga tepel! Fant ni nič hudega naredil! Kaj pa je, če je bil tam? Jaz sem mu dovolila!"

"Meni nič mari! Povedal sem ti že, da mu pustite s temi f . . . škimi neumnostmi pri miru. Jaz f . . . jev ne maram! In tudi moj otrok ne bo tja hodil. Preveč sem dovolil preje! Sedaj pa ne bom več, dokler sem jaz gospodar!"

"Toda oče, pomislite kaj govorite", je začel pomirjevati Charley, ko je videl, da je tudi mama razburjena in se zanj potegnila. "Kaj Vam je pa Father František naredil hudega?"

"Dosti! Pa če bi mi tudi ničesar ne storil! Jaz sovržim f . . . ški humbug!" In pri tem je vskipelo njegovo fanatično sovražstvo do cerkve do vrhunca. Zagrabil je jaslice, ki

so stale na mizi in jih raztrgal na kosce in vrgel s strašno kletvijo po tleh in odhitel iz sobe.

Charley je gledal to divje počitje in zgrozil se je v svojem srcu. Studil se mu je oče pri tej priliki. Tudi on je vzel klobuk in odšel ven na ulico. Ves se je tresel razburjena. Raztrgane jaslice na tleh, katerih je bil tako vesel, so mu stale pred očmi. Kakor bi mu bil kedor raztrgal njegovo srce, tako se mu je zdelo.

Bil je kakor zmešan. Nekaj časa je bil žalosten, nekaj časa jezen! Večkrat so ga solze zalile, večkrat se mu je pa pest stisnila.

Dolgo časa je hodi po mestnih ulicah. Slednjič, ko je bil že utrujen, je prišel domov in odšel molče, brez jedi spat.

Mama ga je nagovarjala, naj kaj je, toda ni hotel. Oče je tudi že ležal.

* * *

Krasna je bila zorna maša mesto popolnočnice ob petih zjutraj v cerkvi sv. Jožefa na božič. Krasno okrašena cerkev, polna smrek, krasne jaslice, krasno ozaljšan oltar, veliko lučic, električnih in svečk je gorelo. Ljudstva je bilo polna cerkev. Vse je bilo veselo.

Charley je sicer stregel pri maši, kajti mama se je postavila proti očetu in ukazala Charleyu, naj gre vkljub vsaki prepovedi. Tudi ona sama je zopet šla v cerkev, če tudi že dolgo časa ni bila.

Toda Charley ni bil vesel. Tudi k sv. obhajilu ni šel. Father je opazil to spremembo in tudi sestra.

"Kaj ti je, Charley," ga je vprašal po maši, "ti si tako žalosten? Kaj ti je?"

"Nič, oče," je odgovoril mirno in povetil oči. "Toda Father je opazil na obrazu, da se je morala zgoditi v tej duši velikanska sprememba te dni. Ni namreč vedel, kaj se je zgodilo doma. Videl je, da je izginila tista ljubezniva prikupljivost, znamenje nedolžne in nepokvarjene duše in neskaljene sreče, ki je bila tako lastna Charleyu. Videl je to in . . . srce ga je bolelo.

Charley je pa molčal in odšel molče in žalostno iz zakristije domov . .

Mati in šola.

ERICA je prijoala domov iz šole

— Kaj ti je, Jerica?
— vpraša jo skrbna mamica.

Jerica pa le joka in ne more radi jokati do besede.

— Povej, kaj se ti je zgodilo? pravi sočutno ljubeča mamica in začne božati svojo hčerko in jo pritisniti k sebi? So ti pa že zopet ti poredni otroci nagajali?

— Ne, mama, ampak sestra me je v šoli kaznovala, pa popolnoma po nedolžnem!

— Zakaj te je pa kaznovala?

— Sosedova Marica je mojo knjigo strgala, sestra je pa mene kaznovala za to.

— Kako je pa to bilo, povej! Nekoliko si morala biti tudi ti kriva, ker drugače bi te sestra ne kaznovala.

— Nič, prav res, da nič nisem bila jaz kriva. Sosedova mi vedno nagaja. Učiteljica samo mene vidi.

— Le nič ne jokaj, Jerica, bom šla jutri v šolo po bom sestri povedala, da te nima pravice tepsti. Ako si kaznen zaslužila, te bom že jaz kaznovala.

Jerica je pa še bolj zajokala, ko je videla, da je pridobila mamo, da so-

čustvuje z njo. V resnici je namreč čutila, da je bila po pravici kaznovana. Tovarišica, s katero sta sedeli skupaj, je lepo mirno pisala. Jerica ji je potegnila iz nagajivosti knjigo in ji pretrgala list. Sploh je bila Jerica jako poredna in nagajiva. Ko jo je sestra radi tega pokarala, odgovarjala ji je prav neolikano. Sestra jo je dala stati za kaznen. Toda trmasta Jerica ni hotela iti iz klopi in zato je bila kaznovana, da jo je prislila k ubogljivosti. Jokala se je pa iz same trme, ker je morala ubogati sestro.

— Nič ne jokaj, Jerica, tu imaš 20c boš šla v "Nikel Show". Videla sem, da igrajo danes lepe slike. Tu imaš pa malo "cakes" in malo kave boš dobila. Le nič ne jokaj. Bom že jaz sestri jutri povedala, da te mora pri miru pustiti.

* * *

Jerka je imela po sošolko, ki je bila isti dan tudi kaznovana. Stanovali sta samo dve hiši narazen. Bilo ji je ime Malči.

Tudi Malči je prijoala domov.

"Kaj pa ti je, Malči, da jokaš, vpraša jo mama.

Malči pa kar naprej joka.

— Takoj povej! Si bila gotovo kaznovana v šoli?

— Sestra me je kaznovala.

— Zakaj pa?

— Nič nisem naredila, pa me je kaznovala.

— Malči, kolikrat sem ti že povedala, da ne smeš lagati. Učiteljica nikdar brez uzroka ne kaznuje! Gotovo si kaj naredila. Le vse po pravici povej. Ako ne boš vse po pravici povedala, bom šla takoj k učiteljici in bom vse izvedala in gorje ti, ako si se le malo zlagala.

— Takoj mi povej resnico, drugače boš šla klečat, dokler ne boš po pravici povedala. Tolikrat sem ti že rekla, da jaz ne maram deklice, ki ni pridna v šoli!!

Mama je že prišla za "strap", ki je visel v kotu za svarilo porednim in neubogljivim otrokom v hiši.

— Vidiš ga, Malči? Lepo povej vse po pravici, kaj je bilo. Ako boš vse lepo po pravici povedala, ne boš tako hudo kaznovana. Ako se pa le malo zlažeš, bom šla pa takoj k sestri in zvečer, ko bo ata prišel domov, boš pa že videla!

To je pomagalo.

— Mama oprostite mi! Bila sem poredna. Tovašico v klopi sem na lašč pahnila, da je padla in raztrgala knjigo.

Je to res?

— Da, mama, res!

— Dobro, ker si po pravici povedala, ne boš tepena. Samo za kaznen ne boš šla danes več iz hiše. Tu i-

maš tvojo malico, ko boš to pojedla boš šla pa takoj k mizi in boš naredila najprej nalogo. V soboto boš šla pa k sveti spovedi, kjer boš še Jezuščka za odpuščanje prosila. Vidiš, Bogec je žalosten, ako so otroci poredni.

— O mama, saj ne bom nikdar več, je rekla Malči, pokleknila pred mamo in jo prosila za odpuščanje.

* * *

Slovenska mati, prečitaj ta dva zgleda in premisli:

1) katera mati se ti zdi, da je ravnala modro in pravilno?

2) kateri materi si podobna ti?

* * *

Da, velikanski je vpljiv, katerega ima katoliška redovna sestra v šoli na otrokovo srce. Katoliški stariši se tega le vse premalo zavedajo. Največji božji blagoslov za ameriško katoliško cerkev je naša katoliška šola. Naše sestre več storijo za ohranjanje sv. vere v Ameriki, kakor duhovniki. Ljubezen katoliške sestre s katero se trudi in žrtvuje za svoje varovance in gojčke v razredu, požlahtnjena po ljubezni do božjega Ženina, kateremu se je posvetila za celo svoje življenje, ima tako naravnostno pot do srca otrokovega da se ji ne more ustavljati noben katoliški otrok pa naj je še bolj pokvarjen.

V neki šoli so imeli ta le slučaj:

Stariši so imeli dečka, ki je bil zelo pokvarjen in hudoben. Ker niso veliko marali za vero, so ševeda pošiljali svoje otroke v publično šolo. Doma je bila mati jako slaba in površna mati. Ljubila je svoje otroke z opično ljubeznijo. Videla je samo njihove lepe obrazke in jim je vse dovolila, kar so hoteli. Bog obvaruj, da bi mu kaj odrekla. Že to je pokvarilo tega dečka in ga naredilo trmatega do skrajnosti, sebičnega, pohlepnege. Kradel je, kar je dosegel. V publični šoli je prišel skupaj s tovariši enakega značaja, ki so ga še bolj pokvarili.

Ker se je po cele dneve vlačil okrog po ulicah, navadil se je raznih nečistih navad, da je bil skrajno nemoralen. Koder je šel, je pustil za

seboj svoj duševni smrad v obliki grdih besedi in slik, katere je slikal po zidovih in ograjah.

Dvanajst let star, pa je bil že večkrat pred policijo radi tatvine in družih zločinov.

V šoli se je iz učiteljice norčeval tako, da nobena učiteljica ni mogla več z njim prestati. Sredi poduka je vstal in hodil po šoli. Ako ga je dela klečati, ni vbogal. Spodili so ga iz ene publične šole. Šel je v drugo, nekoliko bolj oddaljeno. Bilo je isto. Po dobrih dveh mesecih večnih težav in kazni so ga spodili tudi tam. Mati ga je dala v tretjo publično šolo. Bilo je isto.

Toda mati še ni videla, da je otrok kriv. Bile so krive učiteljice, bili so krivi otroci, ki revežu ne dajo miru, ki ga tepo, ki ga po nedolžnem tožijo in tako dalje kakor pač takele slabe matere znajo zagovarjati hudobijo svojih otrok.

Tako je obredel vse šole v okolici. Tudi v tretji so spoznali učitelji in učiteljice, da je vse zastoj. Ne bodo mogle shajati z njim. Tako ni kazalo družega kakor, da so ga naznanili šolski oblasti, ki je po preiskavi sklenila, da se ga pošlje v državno popoljševalnico.

— To je rojen zločinec! — so rekli vsi učitelji, ki so ga poznali.

Tako je bilo sklenjeno, da bode moral v popoljševalnico.

Med učiteljicami, ki so se v tej tretji šoli s tem dečkom trudile, je bilo pa dobro katoliško dekle. Ta učiteljica je pa poklicala mater k sebi in ji natančno povedala vse prav jasno in ji dokazala, kako strašno je njen sin poreden in pokvarjen.

— Otrok bo šel sedaj v popoljševalnico. Toda saj veste, kako popboljšajo tam otroke. Naučil se bo od še hudobnejših tovarišev samo še večjih hudobij. Veste, kaj, Mrs. Z., kaj vam svetujem? Kakor mi je deček povedal ste katoliške vere. Dobro! Dasi veliko ne hodite v cerkev, kakor je deček povedal, Vam svetujem to-le: za dečka je edina rešitev še, ako se sploh da kaj rešiti, in upam, da se da, — saj je še le dva-

najst let star, dajte ga v vašo farno katoliško šolo! Prosite tam sestro, naj se zavzame zanj. Povejte ji vse, kako in kaj. In ako ga bo kedo rešil, ga bodo sestre. To vam resno svetujem.

Mati je bila sicer odločna nasprotnica katoliške šole. Še bolj pa oče. Da bi šla sedaj sama prosit sprejema za otroka v to sovraženo šolo, "kjer družega ne uče, kakor samo katekizma" — vsaj kakor je tolikrat trdila proti svojim sosedam? Naka Tega pa že ne!

— Tega pa ne bom storila! — odgovori nevoljna mati.

— Dobro, naj gre pa otrok v popoljševalnico. Druge izbire nimate. Policija ga bo vzela.

Mati je šla domov in ko sta vide-la z možem, da res ni druge rešitve, da bo otrok moral od doma, je zmagala ljubezen do otroka protiversko mržnjo in napuh. Mati se je ponižala in šla prosit sprejema v katoliško šolo.

Sestra je takoj vedela, kaj dobi. Vedela je kako velikanski križ si nakoplje, ako sprejme tega pokvarjenca med svoje dobre otroke. Tudi se je bala, da bi ne pokvaril še drugih. Vendar ljubezen do neumrjoče duše pokvarjenega sirotka je zmagala. Sprejela ga je in preprosila duhovnika župnika, da je slednjič tudi on privolil.

Dve leti pozneje, da ste videli tega dečka! Bil je res še živ in ni bil še angel. Vendar "hudiček" pa tudi ni več bil, kar je bil preje, kakor je rekel vsakdo, ki ga je poznal.

Veliko je uboga sestra prestala. Toda ker je videla v otroku samo neumrjočo dušo, za katero je njen Ženin Jezus Kristus, prelil svojo srčno kri, da bi jo rešil, se je mučila in mučila, trpela in trpela. Ni ga nikdar udarila, nikdar občutno kaznovala. Posadila ga je v prvo klopo, da ga je imela vedno pred seboj. Sama ljubezen je bila do njega in sicer ne slepa, kakor materina, temveč prava, božja ljubezen, s katero je delala. Dolgo časa se je umazano in raztrgano srce pokvarjenega dečka ustavljalo žarkom in toploti te

čiste sesterske ljubezni. Toda slednjič je pa tudi tukaj zmagala. Vpljiv je bil prevelik! Pogostni sveti zakramenti, goreča molitev sestre zanj, ljubezen, s katero ga je opominjala, svarila in učila, vse to je slednjič doseglo veliko zmago. Po dobrem letu se je naenkrat začela kazati na dečku velika sprememba. Čudne porogljive poteze, tako lastne pokvarjenim dečkom, so začele izginjati in nek mir je legel v te poteze. Od spovedi do spovedi se je bolj in bolj opazala ta sprememba. In danes?...

— Ni angel, kakor ni noben deček, je rekla sestra o dečku, vendar ako bo tak, pa bo dobro. In to je

videla mati in tudi oče.

— To ni tisti strašni Jack, kakor šnega smo poznali v naši publični šoli, je rekla učiteljica, ki ga je imela v publični šoli in ga je sedaj videla.

— V katoliški šoli delate čudeže! je rekla ravnateljica šole, kjer je bil nazadnje.

Toda, da ta vpljiv sester učiteljic pogosto ni tako velik in nima na otrokovo srce in značaj tolike moči, so največkrat stariši uzrok. Kar šola sežida, pa slaba nepremišljena mati doma podere. Naj slabje pa je, ako mati ali oče doma govorita proti sestram, se kregata nanje, jih

zmerjata, jim dajeta imena, dajeta otroku potuho, kakor se to le pogosto godi med našimi slovenskimi stariši. Tako otrok izgubi spoštovanje do sestre in potem se tudi ne zmeni za njene nauke, katere mu daje in vse, kar sestra sežida, se podere!

V takih razmerah se potem zgodi, da otrok, ki je leta in leta hodil v katoliško šolo, potem vendar postane hudoben in se izgubi. Pa tega ni kriva šola, tega je kriv dom, kjer so podirali in uničevali, kar je šola sežidala.

Mater, posebno ve, to-le dobro premislite!

Ob sedemstoletnici svetovnega III. reda sv. Frančiška Asiškega.

Nepozabni ostanejo dnevi mednarodnega tretjeredniškega kongresa v Chicagi. Slika na prihodnji strani nam predočuje ravno kako se tretjeredniki in prijatelji ter oboževalci sv. Frančiška Asiškega podajejo v Chicaško katedralo Najsvetejšega Imena. Da dnevi od 2. oktobra do 4. oktobra ostanejo vsem v spominu. Saj takrat so tisočere množice pričale, da je tretji red velikanska organizacija. Pa ne samo v Chicagi tudi drugod po večjih mestih in pri vseh narodnostih se je slovesno obhajala sedemstoletnica. Govori oziroma referati, ki so se čuli ob tej svečanosti so bili nekaj posebnega. Ob-

delovale so se naprimer sledeče točke: 1. Karitativno delo tretjega reda nekdanj in sedaj. 2. Socialno delo in tretji red. 3. Tretji red in moške. 4. Tretji red pripraven za delavski stan. 5. Tretji red in družina. 6. Tretji red in mladina. 7. Tretji red pomenljiv za vsako župnijo. In še mnogo drugih izvrstnih predavanj se je čulo ob tej priliki. Iz govorov oziroma referatov se je razvidelo, da so se govorniki, referentje popolnoma ugloabili v odkazani jim predmet ga vsestransko obdelati in dokazali, da je tretji red dandanes v prvi vrsti poklican prenoviti razdivjano in bolno človeško družbo v duhu Kri-

stusovem.

Sv. Frančišek Serafinski, ki si posadil vinograd tretjega reda, spopolni ga, obogati ga s svojo mogočno priprošnjo pred Bogom!

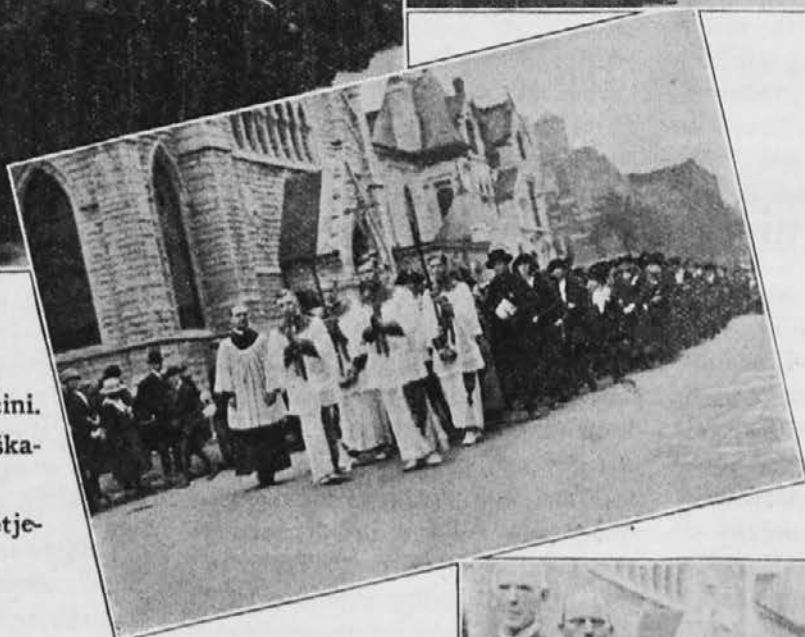
Odmev teh pomenljivih dni, ko se je po celem svetu slavila 700 letnica tretjega reda, naj pa bode, da se tudi po Ameriki po slovenskih župnijah in naselbinah zasnuje mogočna organizacija tretjega reda.

Amerikanski Slovenci! Pozor! Navdušeno se približajte k sv. Frančišku Asiškemu, velikemu svetniku, ki ga občudujejo celo drugoverci. Ali naj katoliški Slovenci zaostajajo?

1. slika: čč. oo. kapucini.
2. slika: čč. oo. frančiškani.
3. slika: skupščina tretje-rednic.

4. slika: skupščina tretje-rednikov.
5. slika: višja duhovščina.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

PETINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

"In jih bodo vrgli v ognjeno peč." Mat. 13, 42.

Večno plačilo, večna kazen — to je kratki obseg današnjega evangelija. Večna kazen v ognjeni peči, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Kakor razumete vsi, govori Kristus tu o peklu. Resnica, da je peklo, kjer so neizmerne muke, ki trpe večno, ta resnica je jedna glavnih resnic. So neizmerne muke, ki trpe večno, ta resnica je jedna glavnih resnic, na katerih sloni naša sv. vera. Ne bo škodovalo, če na to resnico večkrat pomislimo.

Spominjaš se, prijatelj, na navado v tvoji domači hiši. Za kako podobo ali za zrcalom je bila vtaknjena navadno brezova šiba. Čemu, mi ni treba povdarjati. Otrok, ki ne uboga rad, mora imeti vedno pred očmi kazen, ki ga čaka, če bo delal proti volji starišev. In ako ima kazen pred očmi, bo rajše ubogal.

Taka šiba, s katero nam Bog grozi, je peklo. Seveda jih je mnogo, ki v peklo ne verjejo. "A, kaj peklo, to bajko so si izmislili duhovni, da strašijo otroke, nevedno ljudstvo itd."

Kdo, vprašam te, prijatelj, pa govori tako? Reci otroku v šoli, da je peklo, on ne bo o tem dvomil, ker je nedolžen. Reci to pobožnemu kristjanu, ki mora od ljudi pretrpeti marsikako preganjanje, da je peklo, in da pridejo v peklo vsi obrekovalci, vsi tatovi itd., — on ti pekla ne bo tajil. Poštenjak verjame, da je peklo. Kdo torej peklo taji? Kdo se norčuje iz pekla? Le ta, ki bi videl rad, da bi pekla ne bilo, ki ima vzrok, se bati pekla, zato pravi, da ni pekla. Kdor je pošten, ta ne bo zabavljajl čez sodnijo, čez policar-

je, toda zločinec jih preklinja, rad bi jih zatrl, da bi nemoteno mogel goljufati in slepariti. Zato se pa varuj te teh, ki pravijo, da ni pekla, ki se iz pekla norčujejo; kajti pred njimi ni varno tvoje dobro ime, ni varno tvoje premoženje, ni varno tvoje življenje. Kdor taji peklo, je skažen, nevaren človek. Tega ne trdim jaz, tega ne trdijo duhovni, to ni naša izmišljotina.

Peklo je postavila božja modrost, da bi odvrčala ljudi od greha. Peklo je postavila božja pravičnost. Navedem vam besede filozofa Kanta (na njega se sklicujejo tako radi brezverci). On pravi: "Ko bi rekli da ni pekla, ali da ne trpi večno, bi si marsikdo mislil: To že nekako pretrpim, in naposled bi največji brezverec, ki se je celo življenje norčeval iz Boga, prejel isto plačilo kakor bogaboječ človek." Bi li bilo to mogoče? Ne, to bi bilo zoper božjo pravičnost, zato je ustvarila peklo.

Božja ljubezen zahteva, da je peklo. Ljubezen Božjega Sina, ki je za nas trpel in umrl, nas opozarja na oni kraj, kamor pride ta, ki je umrl v smrtnem grehu. "Zvežite mu roke in noge, in vrzite ga v vnanjo temo, tam bo jok in škripanje z zobmi." Premišljajmo to besedo za besedo!

"Zvežite mu roke in noge." Zavrženi v peklu so kakor bi bili zvezani, na kraju, iz katerega se ganiti ne morejo. Je to večna ječa. Kakor hitro bo izrečena božja sodba: "Poberite se izpred mene, prekleti v večni ogenj" — ne bo pomagala več ne prošnja, ne zagovor, ne jok — vse bo prepozno. Spolnilo se bodo besede prorokove: "Klical sem vas, a vi me niste hoteli slišati; sedaj me kličete vi, a vas jaz ne slišim." Na veke bodo zvezane noge, ki niso hotele ho-

diti k Bogu, pa so hodile leta in leta po grešnih potih. Zvezane bodo roke, ki so segale po tujem blagu, pa ostale zaprte pred prosečim revežem.

"Vrzite ga v vnanjo temo." Grozna bo peklna tema! Gori sicer v njej ogenj, ki nikoli ne ugasne. "Strašno trpim v tem plamenu," je zdihoval bogatin v peklu. Predstavite si plavež z raztopljeno železno rudo! Moj Bog, kaj bi bilo z menoj, ko bi me vrgli v to ognjeno peč? Bil bi sicer v trenutku mrtev, toda kaj če bi me Bog čudežno obvaroval za minuto, za uro, za dan, za mesec, za celo leto? Grozna misel! "Strašno trpim v tem plamenju", je zdihoval bogatin.

"Tam bo jok in škripanje z zobmi." S temi besedami označuje Gospod trpljenje zavrženih. Je to jok boleti, ki ne preneha, ki se ne zmanjša, ki ne more biti olajšana. Jok boleti! "Pomisli sin, da si prejel dobro v svojem življenju." Pomisli, koliko milosti si prejel od Boga, on te je hotel izveličati, a ti nisi hotel. Kolikokrat te je klical k sebi, kakor kliče koklja svoja piščeta, a ti nisi hotel slišati! Cerkev je bila odprta, zvonovi so te vabili, da bi se spravil z Bogom, a ti nisi hotel! Dvajset, trideset, štirideset, petdeset in morda še več let te je čakal Gospod, a ti nisi hotel! Glej, tvoje oči, tvoja mati, tvoj brat, tvoja sestra se radujejo v nebesih, a ti nisi hotel. "Pomisli, sin, da si prejel dobro v svojem življenju, sedaj pa je prepozno, prepozno na veke."

Kakor bi bilo slišati nihalo veliko ure v zvoniku: "Nikoli — večno! Nikoli — večno!" Nikoli več usmiljenja — večna kazen! Nikoli mir — večno trpljenje! Nikoli svetloba — večna temna! Nikoli življenja —

večna smrt! Jetnik v ječi ima upanje, da bo sčasom konec njegove ječe, njegovega zapora — toda iz pekla ni nikake rešitve.

Prijatelj, zamisli se nekoliko v te besede: "Nikoli — večno!" Le preredko premišljujemo besedo "večno". Stopaj večkrat v življenje, spominja sv. Bernard, v pekel, da ti ne bo treba iti v pekel po smrti. Pojdi tja v duhu, tam najdeš nesrečnejše, ki so storili ravno te grehe, kakor si jih storil ti. Najdeš morda tam marsikoga, ki ni imel na sebi toliko grehov, kakor jih imaš ti. Najdeš morda tam kraj, ki je določen za tebe. Slišiš, prijatelj moj, še je čas, da se spraviš z Bogom. Pomisli, da pride noč, ko nihče ne more delati (Jan. 9, 4.) Porabi čas, ki ti je dan, ne zametuj božjih milostij, in moli s sveto cerkvijo: "Večne smrti, reši nas, o Gospod!" Amen.

ŠESTINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnu.
Mat. 13, 31.

V dveh prilikah, ki ste jih slišali v današnjem evangeliju, govori Odrešenik o svoji cerkvi. V priliki o gorčičnem zrnu nam pove, kako bo njegova cerkev rastla. Iz malega zraste velikansko drevo. Da se je to prerokovanje izpolnilo, vidite vsi. Katoliška cerkev je razširjena po cellem svetu. V drugej priliki nam kaže Izveličar, kako bo njegova cerkev vplivala na ljudi. Kakor se vsled kvasu skvasi vsa moka, tako bo Kristova vera prešinjala vse človeštvo. Tudi to se je izpolnilo: divjaki sprejeli so Kristusov nauk, kjer je vladalo prej malikovalstvo, vlada danes sv. vera.

Iz teh dveh prilik vidimo, kako je Kristus ljubil svojo cerkev. Kak nauk sledi iz tega za nas? Da moramo tudi mi ljubiti njegovo cerkev in se je tesno okleniti.

* * *

Cerkev moramo ljubiti. Kake vzroke imamo za to?

Glavni vzrok je, da je Kristus u-

stanovil to cerkev. Mi ljubimo Kristusa. Je to naš Gospod, je naš Odrešenik. O njegovi ljubezni nam pričajo jasli, nam priča križ; priča nam vsaka beseda, ki jo je izpregovoril, priča nam vsako njegovo dejanje, priča nam celo njegovo življenje in njegova smrt.

In ker ljubimo Kristusa, ljubimo tudi to, kar je ustanovil in nam zapustil. In zapustil nam je cerkev. Spomnite se, kaj je rekel Petru: "Pravim ti: Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev."

In kaj je cerkev? Je družba pravih kristjanov. Je učeca cerkev, to je papež s škofi, in poslušajoča cerkev, to so verniki. In to cerkev nam je zapustil Kristus, s to cerkvijo hoče ostati do konca sveta. In to cerkev On ljubi, kakor pravi sv. Pavel: "Kristus je ljubil cerkev in dal samega sebe za njo." (Efez. 5, 25.) In izrecno zahteva Kristus od nas, da bi to cerkev poslušali: Kdor pa cerkve ne posluša, naj ti bi kakor pogan in razkolnik."

Drugi vzrok, zakaj se moramo okleniti cerkve, je, da nas ona jedina uči večne resnice.

Kristus je ustanovil eno samo cerkev. "Na to skalo bom zidal svojo cerkev," je rekel Petru; ni rekel: Zidal bom cerkve. In tej cerkvi je dal vidno glavo, vrhovnega poglavarja, ki ima vladati vse: "Pasi moje ovce, pasi moja jagnjeta!" In tej cerkvi izročil je svoj nauk: "Učite vse narode . . . spolnovati vse, kar sem vam ukazal." Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje." Kje naj iščemo večne resnice, ako ne v katoliški cerkvi?

Tretji vzrok, zakaj moramo ljubiti cerkev, je, da skrbi za nas od zibel pa do groba kakor skrbna mati. Komaj se dete narodi, podeljuje mu cerkev sv. krst, da postane otrok božji, izbriše mu izvirni greh, da postane tempelj sv. Duha. Ko nekoliko odraste, podeli mu zakrament sv. birme, da bi otroka sv. Duh v veri potrdil. Ko človek pade, mu podaja sv. cerkev roke, da bi ga dvignila. V zakramentu sv. pokore ga odveže duhovnik vsled moči da-

ne mu od Krista vseh grehov: "Katerim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni." Dan za dnevom nas vabi sv. cerkev k veliki večerji, k sv. obhajilu: "Kdor je Moje telo in pije Mojo kri, prebiva v meni in jaz v njem. Kdor je ta kruh, bo živel na veke." Ko stopata ženin in nevesta v nov stan, blagoslavlja sv. cerkev njun zakon in jima podeljuje milosti, da bi mogla težavne dolžnosti vestno izpolnjevati. In ko človek zboli, prihaja zopet sv. cerkev, da bi ga okrepila za pot v večnost.

Toda še onkraj groba se ne raztega skrb sv. cerkve. Ko človek umrje, spremlja ga sv. cerkev k poslednjemu počitku. Duhoven blagoslavlja njegov grob in opravlja imenom cerkve molitve. Toda s tem še ni vse končano; cerkev se spominja umrlega dan za dnevom pri sv. maši, ko v imenu cerkve moli za vse umrle. Prijatelji, ni li to vzrokov dovolj, da bi se tesno oklenili tako ljubeče in skrbne matere?

Čemu torej tak odpor proti sv. cerkvi? Čemu tako nasprotovanje in preganjanje?

V cerkvi vidim toliko pohujšanj, trdi jeden, in to je, kar me odganja od cerkve. Kaka pohujšanja? Da imajo verniki, i duhovni razne napake? Na to je odgovor kratek: Cerkev za to ni odgovorna. Hoče li to cerkev? Li cerkev to hvali? Ne trpi li cerkev sama radi slabih zgledov svojih vernikov in duhovnov? In kar se tiče teh, ki greše, bodimo previdni v svojih sodbah. Sv. Pavel piše v listu k Korinčanom: "Ne sodite pred časom, dokler ne pride Gospod." In: "Ta, ki me bo sodil, je Gospod."

Naj gleda in skrbi vsak, da bo sam dober ud cerkve in da bo sam cerkvi v čast.

Cerkev toliko preganjajo in sramote, pravi zopet drugi. Je li to vzrok, da bi pustil cerkev. Če bo kdo zasmehoval tvojo mater, boš li opustil svojo mater? Je li radi tega več ne boš ljubil? Ravno narobe! Bolj če bo kdo sramotil tvojo mater, toliko bolj jo boš ljubil. Bolj če jo bo kdo preganjal, bolj boš sramotil

ti za njo. In tako je s cerkvijo. Ljubijo jo; če vidiš, da jo sramote, toliko bolj jo ljubijo; če vidiš, da jo preganjajo, toliko tesneje se je okleni.

Tako se obnašajmo mi k sv. cerkvi.

Končam s krasnimi besedami škofa Fenelona: “Sveta rimska cerkev, mati vseh vernikov, od Boga postavljena cerkev, da bi svoje otroke v veri in ljubezni združila, vedno se bomo oklepali tebe s celim srcem! Rajši bomo pozabili na se, kakor pa da bi pozabili na tebe.” Amen.

POSLEDNJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Glejte, naprej sem vam povedal. — Mat. 24, 25.

Stari Rimljani so imeli pravilo: Quidquid agis, prudenter agas et respice finem! Karkoli delaš, delaj pametno in pomisli na konec! In v knjigi modrega Siraha v Sv. pismu čitamo: “Pri vseh svojih delih se spominjaj poslednjih reči, pa ne boš na veke grešil.” (7, 40.)

Kaj pa je konec vseh naših del, kaj je konec našega življenja na svetu? Morda smrt? Ne! S smrtjo še ni vsega konec. Poslednja reč bo sodba, ki bo zakončala zgodovino človeštva.

Današnji evangelij nam slika to sodbo. V njem slišimo jasno in določno, brezdvomno od Jezusa Kristusa samega, da bo poslednja sodba. On govori naprej o povinu mesta Jeruzalema, potem pa preide na poslednjo sodbo in dogodke, ki se bodo pred njo vršili.

Konec Jeruzalema je prišel hitro (40 let) po prerokovanju in se je izpolnil do pičice. Da bode enkrat vsega vesoljstva konec, to nam potrjuje znanost sama. Nam se je treba edino le o sodbi dobro poučiti. In v tem oziru se nam je treba držati Gospodovih besed in jih dobro premisliti. Uvažujmo, kaj nam pravi Gospod o poslednji sodbi.

* * *

I.—Pove nam najprej, da je ta sodba gotova.

Vemo sicer, da je vsak človek so-

jen takoj po smrti. Duša se loči od telesa, in komaj se je ločila, že stoji pred sodnikom, ki ji odkaže mesto v večnosti. To je prva, zasebna sodba. Toda s to še ni konec. Prišla bo še očitna, javna sodba, to pa v dan, ko bodo vstali vsi od mrtvih, da bodo v svojih telesih prejeli plačilo za svoja dela. “Pride ura, ko bodo vsi, ki so v grobih, slišali glas Sina božjega, in izidejo tisti, ki so delali dobro, v vstajenje življenja, tisti pa, ki so delali hudo, v vstajenje sodbe” (Jan. 5, 24.)

Čemu se bo pa vršila to očitna, javna sodba? Vsaj je bil vendar vsakdo sojen že po smrti.

Bo prvič zato, da se pokaže očitno božja pravičnost. Tu na svetu se nam zdi mnogokrat le prečudno in nikakor ne moremo razumeti božjih potov, mnogokrat sodimo krivično, napačno. V dan sodbe bo jasno vse kot beli dan: dobro in hudo. In takrat bo spoznalo vse človeštvo resničnost besed sv. Pisma: “Pravičen si, o Gospod, in pravično so tvoje sodbe.”

Sodba bo v drugič očitna, da se pokaže slava Sina božjega. Na svetu je bil ponižan, zasramovan, moral je umreti sramotne smrti na križu, k kakoršni so bili obsojeni le največji zločinci in sužnji. V dan sodbe se bo pokazala Kristusova slava, pokazalo se bo njegovo veličastvo. “Tedaj se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu”, pravi Kristus sam. Križ, znamenje odrešenja, se bo zasvetil na nebu, in bo v tolažbo vsem izvoljenim. Kristus sam je rekel, ko je govoril o poslednji sodbi: “Ko se bo pa pričelo to vršiti, pogledajte in povzdignite svoje glave, kajti vaše odrešenje je blizu.” “In videli bodo Sinu človekovega prihajati z veliko močjo in veličanstvom.” Slavo, veličastvo božjega Sina videl bo takrat ves svet. Kako različen bo ta njegov prihod na svet od njegovega prvega prihoda! Takrat je prišel kot ubogo dehte, nikdo ga ni hotel vzeti pod streho, rodil se je v hlevu. V dan sodbe ga bodo pa videli, kako “prihaja z veliko močjo in veličastvom.”

Odrešenik je naprej povedal o poslednji sodbi, da se bodo zbrali pred njim vsi narodi, vse človeštvo. In bo poslal svoje anđele, ki bodo ločili dobre od hudobnih.

Na svetu so zmešani dobri in hudobni, ljulika raste med pšenico. Mnogi se pohujšujejo nad tem in napadajo cerkev. Toda Gospod nam je povedal naprej, da bo to tako do konca sveta, da se bo izvršila ločitev še le ob koncu sveta. V priliki o ljuliki in pšenici pravi, ko hočejo hlapci potrgati ljuliko: “Pustite, da boje rasti do žetve, in ob času žetve porečem ženjcem: Poberite najprej ljuliko in jo povežite v snope, da se sežge, pšenico pa spravite v moje žitnice.” In ko je to priliko razložil svojim učencem, je rekel: “Sin človekov bo poslal svoje anđele, in bodo pobrali iz njegovega kraljestva vsa pohujšanja in tiste, ki delajo krivico in jih bodo vrgli v ognjeno peč” (Mat. 13, 39—42).

Bo to grozna ločitev — a ne za vse, izvoljenim bo v radost!

In konečno bo **Odrešenik razglasil razsodbo**, “Pridite blagoslovljeni mojega Očeta” — in “Poberite se od mene, prokleti, v večni ogenj!”

Samo to dvoje — nobene druge razsodbe ne bo! Nobena prošnja ne bo več pomagala, nobena sprememba razsodbe ne bo več mogoča — na veke! Edino le pravičnost bo razsodila. In tu bodo čutili zavrženi v celem obsegu svoje pogubljenje! Koliko jim bo sedaj vest očitala!

Po svoji podobi sem vas vstvaril, vi ste pa to podobo zrušili. Trpel sem za vas grozne muke, trpel smrt na križu, odkupil sem vas s svojo krvjo, vi ste po tej krvi hodili, jo tepali! Sv. Duha sem poslal vaš duši, vi ste ga spodili, odgnali od sebe! Svoje služabnike, duhovne sem vam pošiljal, vi ste jih zaničevali, vi jih niste hoteli poslušati! Koliko krat sem vas hotel zbrati, kakor zbira koklja svoja piščeta, a vi niste hoteli! Zavrgli ste vse... Med vami, v vaši sredi sem bival, a vi me niste hoteli poznati, v podobi revežev sem prihajal k vam, vi se me niste usmilili; bil sem lačen, niste mi

dali jesti; bil sem žejen, vi me niste napojili; bil sem nag, vi me niste oblekli . . . Pred vas sem položil blagoslov in prokletstvo, izbrali ste si prokletstvo; položil sem pred vas življenje in smrt, izbrali ste si smrt, delali ste krivice . . . Poberite se od mene, prokleti, v večni ogenj!

Pričeli bodo ločiti dobre od hudobnih! Ločili jih bodo za večnost — za večno radost ali za večno trpljenje!

Prijatelji moji, to je Gospodov nauk o poslednji sodbi. Je samoobsebi umevno, da se mora enkrat vse izravnati. Je pa tudi važno: Ta izravnava bo ostala neizpremenljiva za celo večnost!

Kaj nam je torej storiti?

Ali naj se tolažimo s trditvami brezvercev, da vsega tega ne bo? Ne, tako lahkomišelnimi nismo in ne sme-

mo biti! In če bi brezverci hoteli te trditve i s čudeži potrditi, spomnimo se, kaj pravi Gospod v današnjem evangeliju: "Vstali bodo krivi preroki in bodo delali velika znamenja in čudesa, tako da bi v zmotno zapeljali tudi izvoljene ko bi bilo mogoče. Glejte, naprej sem vam povedal."

Mi verjemo Kristusu. On je povedal naprej konec Jeruzalema, neverni Judje mu niso hoteli verjeti. In ko so se rimske vojske bližale Jeruzalemu, hoteli so Judje v mesto, mesto da bi se bili spomnili svarila Gospodovega, in v mestu iskali so varstva. Kristjani pa niso pozabili Gospodovih besed in so pobegnili iz mesta Jeruzalema v mesto Pella v gorovji za Jordanom. Konec Jeruzalema je bil, kakor je prerokoval Gospod, grozen. Zgodovinar Flavij,

ki je bil ob pričetku vojne deželni glavar v Galileji, potem pa kot jetnik v sprevedu rimskega vojskovodje, ki je torej vse videl, piše: "Pokončanje, ki je prišlo nad Jude, presega daleč vse nesreče, ki so kedaj zadele kak narod. Toliko lahko rečem, da nobeno mesto so ni nikoli toliko trpelo." Judje so poginili, in to na strašen način; kristjani pa, spominjajoči se Gospodovih besed, so se rešili.

Spominjajmo se tudi mi pogosto Gospodovih besed, ne dajmo se zapeljati od nevercev!

Skrbimo, da bomo med izvoljenimi! In mi bomo, če se s srcem in dušo oklenemo svojega Odrešnika! Potem bomo lahko na dan sodbe z besedami psalmista rekli: "V te, o Gospod, sem zaupal; na veke ne bom osramočen." Amen.

KATOL. VESTNIK.

Vrnitev svetogorske Matere božje na Goriško. Tiho je zapustila Ljubljano najodličnejša goriška begunka, ki je doslej istotako tiho živela pri nas gostoljublje, podoba svetogorske matere božje. Shranjena je bila na oltarju sv. Deodata v frančiškanski cerkvi. Vsak, kdor je ta leta hodil v to cerkev, je lahko opazil, kako zvesto so hodili naši goriški begunci obiskavat svojo visoko zaščitnico s Sv. Gore. Na mestu čudodelne slike je zazijala praznота: Goričani so bili prišli po svojo ljubo Gospo in jo odpekljali nazaj v svojo in njeno solčno goriško domačijo. Spremlstvo so tvorili goriški knezonadškof dr. Fr. Sedej, gradiški dekan Karol Stakul, solkanski dekan Josip Rejec in svetogorski p. Kapistran Ferlin. V Gorici je pričakovalo Marijine slike 30.000 ljudi, med njimi duhovščina v ornatu, zastopniki civilnih in vojaških oblasti, šole, društva itd. Nepopisno je bilo ganotje in veselje, ki je vladalo med nazočnimi, ko se je pokazal s cvetjem in zelenjem bogato okrašen avtomobil s sliko Matere božje. Sliko so v sprevedu spremili v stolnico, kjer so jo med velikimi slovesnostmi, katere je opravil nadškof dr. Sedej, spravili začasno na stranskem oltarju. Tako imajo Primorci svo-

jo ljubo Mater in Zavetnico zopet med seboj in komaj čakajo dneva, da jo slovesno vstoličijo v njenem kraljevem hramu na Sv. Gori. Tam pri Njej bo potem naše skupno shajališče, kakor je bilo nekdanja leta!

ZAHVALE.

Cleveland, O. — Pošiljam Vam, dva dolarja za sv. maše v čast presladkim Srcem Jezusovemu in Marijinemu za ljubo zdravje. Bila sem jako bolna. Zdaj se mi pa zdravje obrača na bolje. Hvala Bogu!

Ana Marinšič.

Morgantown, Pa. — Prilagam \$1.00 v podporo lista in se javno zahvalim Mariji za uslišano prošnjo. Dokler bom mogla, bom podpirala iz hvaležnosti do Marije ta njen prelepi list.

Marija Konečnik.

Cleveland, O. — Javno se zahvalim za večkratno uslišano prošnjo Materi Božji čistega spočetja in darujem \$1.

Marija Otoničar.

Eveleth, Minn. — Pošiljam \$1 v dar Ave Maria. Ko me je noga bolela sem obljubila, če ozdravim, da bom to posla-

la. Sedaj to svojo obljubo spolnujem.

Mary Bombač.

Aurora, Minn. — Tukaj pošiljam za eno sv. mašo v čast Preblaženi Materi Božji, katero sem obljubila če bodo moji otroci zdravi. In na priprošnjo Marijino sem bila res uslišana. Zato se res prav iz gorečim srcem zahvaljujemo vsi skupaj, ker smo prepričani, da nam je Marija pomagala.

Mary Križaj.

ZA NOVO ŠTIFTO PRI RIBNICI SO DAROVALI.

Za novi tabernakelj:

Mr. Alojzij Gregorič	\$1.00
Mrs. Mary Otoničar	1.00
Mrs. Agnes Skender	\$2.00
Mr. Vincencija Komp.	.75

Za slikanje cerkve:

Mr. John Modic	.75
--------------------------	-----

Bog plačaj! Kdor želi še kaj darovati za Novo Štifo, naj pošlje na naslov: Rev. Benvenut Winkler, 1849 W. 22 St., Chicago, Ill.

Telephone Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tošbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastonj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v gradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbiri-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjske
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znamenj.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

STENSKI KOLEDARJI.

Kakor vsako leto tako tudi za prihodnje sem nabavil lepo število
velikih stenskih koledarjev, katere bodem delil odjemalcem zastonj v
mestu in okolici, drugam pa bodem pošiljal proti mali plači na kateri-
koli kraj, mesto ali državo ali v Evropo.

Koledarji so z 12. listinami, vsaki mesec ima drugačne slike in so
boljši kakor kedaj poprej cena ostane ista kakor je bila zadnje leto da-
siravno me stanejo več kakor so me stali kedaj poprej, v resnici pa so
vredni, da si jih naročite vsi. Brez velikega stenskega koledarja ne bi
smela biti nobena družina ali pa pisarna, stane vas samo 25c, to pa za-
to, ker jih naročim število 10 tisoč, ako bi jih naročil malo svoto, bi ji
moral plačati po več kot še enkrat toliko.

Naročite se takoj, pošljite naročilo tudi za vaše prijatelje ali doma-
čine. Naročite jih za v staro domovino vas nič več ne stanejo, do sedaj
sem vsako leto poslal na tisoče koledarjev na vse strani.

Naročila prejemam takoj, koledarje pa bodem začel pošiljati z 1.
decembrom, ne čakajte predolgo, ker potem imam preveč posla vse
naenkrat za rasposlati. Pošljite v znamkah za poedine številke, za
večje število bi prosil da mi pošliete v Money order. Naredite vedno na-
tančen naslov kam in komu poslati.

ANTON GRDINA,

1053 East 62nd Street,

Cleveland, Ohio

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Velika darila

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja snane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Iščisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vino slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, t. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, torej uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potam, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, ispiranje ust, čiščenje ran, odprtini t. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COM ANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill